

af Sagen, og det skal jeg ogsaa gjøre. Det ærede Medlem sagde, at man ikke kan gjøre Stort fra Lovgivningens Side for at fremme den frivillige Understøttelse, og dernæst sagde det ærede Medlem, at man heller ikke kan organisere den frivillige Understøttelse, medmindre den vil lade sig organisere. Jeg maa oprigtig talt tilstaa, at jeg i saa Fald ikke veed, hvad det ærede Medlem vil med sit Forslag; thi naar man ikke kan fremme den frivillige Understøttelse ad Lovgivningens Veie, og man ikke kan organisere den, medmindre den selv vil lade sig organisere, saa er der slet ingen Grund til at organisere den, saa kan man lade den gjøre det selv. Jeg kan ikke se rettere, end at det ærede Medlem ved at organisere den frivillige Understøttelse, ikke gjør Andet end at hiskanere den — for at bruge et mindre parlamentarisk Udtryk — lægge den Hindringer i Veien og skaffe den Ubehageligheder. Det er for den frivillige Understøttelse, som vil lade sig organisere, en høist ubehagelig Ting at faae Forskrifter i Lovsform om, hvorledes den skal organisere sig. Den frivillige Understøttelse, som ikke vil lade sig organisere, vil ikke blive organiseret ved Lovforslaget, og den, som vil lade sig organisere, vil blive fortrædiget ved Lovforslaget. Hvis det virkelig er det ærede Medlem saa meget om at gjøre at fremme den frivillige Understøttelse, saa skulde det ærede Medlem tage sit Forslag tilbage, thi han gjør virkelig Sagen alvorlig Fortræd dermed. Efter hans egen Dypgivelse holder den frivillige Fattighjælp ikke meget af at lade sig organisere, men det er dog ganske vist det Æneste det ærede Medlem vil. Han vil organisere den, og i Slutningen af sit Foredrag sagde det ærede Medlem igjen, at det Æneste, man kan gjøre for den frie Understøttelse, er at organisere den. Men nu har det ærede Medlem sagt, at det kan heller ikke gaa an, medmindre den selv vil lade sig organisere, men saa er der ingen Grund til Loven, for saa behøves den ikke. Dertil skal jeg indskrænke mig, saameget mere, som jeg ikke venter, at der kommer Noget ud af dette Forslag, ikke fordi det ikke er noget godt Forslag, — derom kan der ingen Tvivl være, at det er det — men fordi den ærede Indenrigsminister er imod det, hvilket ikke er noget Argument for, at det ikke er et godt Forslag. Grunden til, at den ærede Minister er imod det, er vist væsentlig den, at Statskassen derved kommer til at give Bidrag. Det er vistnok overhovedet det, som vil bevirke, at der kommer Stemmer mod Forslaget. Hvis der bliver gjort Modstand mod det, er Hovedgrunden dertil den,

at Staten skal bidrage. Jeg vil indrømme, at det gjør mig ondt, og at jeg betragter det som et sørgeligt Æegn. Det er et sørgeligt Æegn, at vi her hjemme, hver Gang Statskassen skal bidrage til Løndring af virkelig Trang, ere fulde af Betænkeligheder, økonomiske og politiske Betænkeligheder. Jeg skal kun henvise til, hvorledes det er gaaet med Forslaget om de Meniges Lønning. Spilke Kampe har det ikke kostet at faae dette Forslag om Lønningsforhøielsen frem? Hvad har det ikke kostet at komme saa vidt, at det overhovedet blev nogenlunde, taalt. Først ifjor blev Initiativet taget dertil under Lønningsfagets Behandling, og det kostede store Anstrengelser at faae disse 2 Skilling til at passere, 2 Skilling daglig til Folk, der ikke have det Nødtørstige! I Aar blev denne Sag, under hvilken det atter dreiede sig om det Nødtørstige, atter optagen, og det viser sig nu i Aar, at man fra Regeringens Side har fundet det rigtigt at bruge det som et politisk Kort til at tvinge andre Fordringer igjennem. Det er Maaden, hvorpaa man stiller sig til saadanne Fordringer om forøgede Bidrag fra Statskassen, Fordringer, ved hvilke det ligefrem kommer an paa at skaffe det Nødtørstige. Med Invalidforsørgelsen er man gaaet frem ganske i samme Aand. Det eneste Tilfælde, hvor vi her i Danmark, idetmindste i de styrende Kredse, synes at have nogen Følelse for Trangen, saa megen Følelse, at man endog udstiller nogen Iver for at faae Statskassen til at hjælpe, er de sørgelig bekendte Embedslønningslove, det vil sige Lønningslove for de højere Embeder, for de mindre har der heller ikke vist sig stor Sympathi. Derimod bliver et Lovforslag, som vil afhjælpe en alvorlig Trang i Befolkningens store arbejdende Flertal, et saadant Lovforslag bliver rolig og ligegyldig vist til Side, fordi det ikke kan bruges i nogen Henseende; det koster Statskassen for Meget, siger man, og alle de Grunde, som ikke have den ringeste Bægt overfor de større Lønninger, faae her en meget stor Bægt. Naar Stillingen er en saadan, og saalænge det System hersker her i Landet, saa længe man behandler saadanne Spørgsmaal fra et saadant Synspunkt, venter jeg ikke, at der skal komme Noget ud af denne Sag. Jeg vil dertil sige, at det gjør mig meget ondt at se, at vi endnu befindes os paa et saadant Standpunkt, thi det er ikke sundt, og det vil maasse i Længden straffe sig. Den sidste ærede Taler tilføjede, at han naturligtvis var enig i, at der bør gjøres Noget, men kun ikke var enig i, hvad der bør gjøres. Ja, det er den gamle Ting, som vi